

13 септември 1999 година

Синът на Менсън е признат за виновен за убийствата на семейство Кройтън.

Салинас, Калифорния. Днес, след едва петчасов процес, съдът в Монтерей обяви трийсет и петгодишния Даниел Реймънд Пел за виновен по пет обвинения в предумишлено убийство.

- Справедливостта възтържествува - заяви пред репортери главният обвинител по делото след обявяването на присъдата. - Това е изключително опасен човек, който е извършил ужасяващи престъпления.

Пел стана известен като “Синът на Менсън” заради приликата с убиеца Чарлс Менсън, който през 1969 година е бил осъден за ритуалните убийства на актрисата Шарън Тейт и на още няколко души в Южна Калифорния. След арестуването на Пел полицията открила много книги и статии за Менсън в дома му.

Пел бе осъден за извършените на седми май убийства на Уилям Кройтън, жена му и две от трите

им деца в Кармел, Калифорния, на около двеста километра от Сан Франциско. Петата присъда е за убийството на двацет и четиригодишния Джеймс Нюберг, който живеел с Пел и го придружил до дома на Кройтънови в нощта на убийствата. Прокурорът разказа, че първоначално Нюберг искал да участва в убийствата, но променил решението си и затова Даниел го убил.

Петдесет и шест годишният Кройтън беше електроинженер и компютърен специалист, натрупал солидно състояние. Фирмата му в Купертино, в сърцето на Силициевата долина, изработва свръхмодерни програми, които се използват от персоналните компютри по целия свят.

Заради интереса на Пел към Менсън се предполага, че за убийствата е имало и идеологически подбуди като при по-ранния случай, но според Рейнолдс най-вероятната причина за нахлуването в дома на жертвите е била опит за обир. Обвиняемият има десетина по-ранни присъди

за дребни кражби и грабежи още от юношеските си години.

Едно дете е оцеляло от нападението - деветгодишната дъщеря на Кройтън, Тириса. Престъпникът не забелязал момиченцето, което спяло сред играчките си. Затова то стана известно като “Спящата кукла”.

Подобно на Чарлс Менсън - престъпника, от когото се възхищавал - Пел излъчвал зловещо обаяние и събрал около себе си група фанатично предани последователи, които наричал свое “семейство” - подобно на бандата на Менсън - и над които имал пълна власт. По време на убийствата на Кройтънови тази група включвала Нюберг и три жени, които обитавали порутена постройка в Сисайд, северно от Монтерей. Те са Ребека Шефилд, на двацет и шест години, Линда Уитфийлд - на двацет, и Саманта Маккой - на деветнайсет. Уитфийлд е дъщеря на Лайман Уитфийлд, президент и изпълнителен директор на банковия тръст “Санта Клара” със седалище в

Купертино, четвъртата по големина банкова верига в щата.

Жените не са подведени под отговорност за убийствата на Кройтънови и Нюберг, но бяха осъдени по многобройни обвинения за кражби, незаконно влизане в чужда собственост, измами и притежаване на крадени вещи. Уитфийлд бе осъдена и за възпрепятстване на разследване, лъжесвидетелстване и унищожаване на веществени доказателства. След споразумение с обвинението Шефилд и Маккой получиха три години лишаване от свобода, а Уитфийлд - четири и половина.

На процеса Пел се опита да копира поведението на Чарлс Менсън. Седнал неподвижно, гледаше втренчено съдебните заседатели и свидетелите - явен опит да ги сплаши. Има сведения, че вярва в способностите си на медиум. Обвиняемият бе отведен от съдебната зала, когато един от свидетелите не издържа под погледа му.

**Съдебните заседатели ще решават присъдата утре.
Пел може да получи смъртно наказание.**

1.

Понеделник

Разпитът започна съвсем обичайно.

Катрин Данс влезе в стаята, където окованият с белезници четирийсет и три годишен мъж седеше до металната маса. Погледна я втренчено. Заподозрените винаги правят така, макар и не с такива необикновени очи. Неговите бяха бледосини, като цвета на небето, океана или скъпоценни камъни.

- Добро утро - поздрави тя и седна срещу него.

- Добро да е - отговори Даниел Пел, човекът, който преди осем години бе убил четирима души от едно семейство. С никого не беше споделил причината.

Говореше тихо. По брадясалото му лице премина лека усмивка и дребният, жилист мъж с дълга прошарена коса спокойно се облегна назад. Държеше главата си наклонена на една страна. За

разлика от повечето осъдени, които озвучаваха разпитите си с дрънкане на вериги, докато с енергични жестове се опитваха да докажат невинността си, Даниел Пел седеше съвсем неподвижно.

За Данс, специалистка по разпити и кинесика (разчитане на жестовете), поведението и позата на затворника издаваха предпазливост, но също самоувереност, любопитство. Носеше оранжев затворнически гащеризон с щампа “Затвор Капитола” на гърдите и безсмисления надпис “Затворник” на гърба.

В момента обаче Пел и Данс не бяха в “Капитола”, а в строго охранявана стая за разпити в Окръжния съд на Салинас, на шейсет километра от затвора.

Пел продължаваше да я оглежда. Първо се вгледа в очите ѝ - със също толкова наситен зелен цвят, колкото синьото на неговите, и оградени като в рамки от квадратните ѝ очила. После плъзна поглед по сплетената ѝ тъмноруса коса, черното сако и дебелината, прикриваща формите на тялото ѝ

бяла блуза. Забеляза също празния кобур на хълбока ѝ. Изучаваше я внимателно - разпитващите и разпитваните проявяват взаимен интерес. (Тя казваше на студентите си: “Изучават ви със същото усърдие, с което вие тях - дори повече, защото имат повече да губят.”)

Данс бръкна в синята си чантичка, за да извади служебната си карта, и напипа мъничък пластмасов прилеп от миналия Хелоуин, който дванайсетгодишният Уес или по-малката му сестричка Маги, а може би и двамата дребни злосторници бяха пъхнали в чантата ѝ. “Какъв контраст” - замисли се. Само преди час закусваше с децата в кухнята на уютния си дом в идиличния Пасифик Гроув, като подхвърляше по някое парче бекон на двете кучета в краката им, а сега, седнала до една съвсем различна маса, се канеше да разпитва убиец.

Намери служебната си карта и му я показа. Той се приведе и се вгледа в документа.

- Данс. Интересно име. Чудно откъде ли идва? А това Калифорнийско бюро... какво представлява?

- Калифорнийско бюро за разследване. Като ФБР за щата. Така, господин Пел, ясно ли ви е, че този разговор се записва?

Той погледна огледалното стъкло, зад което се чуваше бръмчене на видеокамера.

- Да, знам, че това не е тук, за да могат арестантите да си оправят косата.

Огледалото в стаята за разпити не е, за да скрива камерите и свидетелите - има много по-добри технически приспособления за това, защото хората са по-малко склонни да лъжат, когато се виждат.

Данс се усмихна:

- Разбирате ли, че можете да прекъснете разпита по всяко време и че имате право на адвокат?

- Знам за законната процедура повече, отколкото целия випуск на юридическия факултет в Хастингс. Което е доста забавно, като се замислиш.

Говореше по-ясно, отколкото Данс очакваше. И беше много умен.

Миналата седмица Даниел Реймънд Пел, който излежаваше доживотна присъда за извършените през 1999 година убийства на Уилям Кройтън, съпругата му и две от децата им, бе отишъл при друг затворник от “Капитола”, който скоро излизал на свобода, и се опитал да го подкупи да му направи услуга, след като го пуснат. Казал му, че бил скрил в Салинас веществени доказателства, които можели да го свържат с неразкритото убийство на един богат фермер. Наскоро прочел, че в Салинас ремонтирали напоителните системи, и той се разтревожел, че някой може да открие уликите. Помолил затворника да ги намери и унищожи.